
*Múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.
(1Jn 2, 8)*

VÍZKERESZT ÜNNEPE, 2021.01.06.

Sötétség és világosság, két ősi szimbólum, amely az emberi életet kíséri. Mindkettő sokkal többet jelent, mint fizikai jelenséget, átvitt értelemben az ember sorsát, élethelyzetét, életérzését is hordozza. Beszélünk sötét sorsról, sötét gondolatokról, sötét időkről, és közben a kilátástalanságra, elkeseredésre, remény nélküliségre gondolunk. Manapság mindezt úgy nevezzük, hogy depresszió. Amikor pedig a téli sötét után jön a tavaszi fény, a napsütés, akkor a hangulatunk, az életérzésünk is derűs lesz, energia tölt be minket, másként látjuk a világot, visszajön az életkedvünk. A sötétség elszívja a testi-lelki erőnket, a fény, a világosság pedig feléleszti.

Az igazi sötétség azonban nem a fizikai, még csak nem is a lelki, pszichológiai, hanem a spirituális, a szellemi sötétség. Az van szellemi sötétségben, aki nem ismeri Istent, vagy nem jól ismeri őt, akinek életéből hiányzik Isten világossága. És ebben az értelemben minden ember, mindannyian sötétségben élünk, amíg egyszer csak fel nem ragyog bennünk Isten ismeretének világossága.

Mindnyájan tapasztaljuk időnként, hogy életünket körülveszi a sötétség. Történnék velünk események, csalódás, betegség, halál, amelyek nyomán ránk telepedik a sötétség. Fájón tapasztaljuk a körülöttünk élő emberekben lévő sötétséget is, a rosszindulatot, a türelmetlenséget, a bántást. De talán az a legfélelmetesebb, amikor azt kell felismernünk, hogy magunkban, a saját lelkünkben, gondolatainkban és cselekedeteinkben uralkodott el a sötétség. Aki megadja magát a mélységnek és a sötétségnek, azon a depresszió lesz úrrá.

Isten az elkeserítő és reményt vesztett helyzetekben nem hagy magunkra minket, és szeretne segíteni nekünk. Az ő világosságát látja János apostol felragyogni Jézusban. Ez az epifánia, az Isten dicsőséges fényének megjelenése az embervilágban, és ennek az ünnepe a vízkereszt.

Jézus Krisztus sok-sok ígérete, csodái, halála, de leginkább feltámadása mind olyan fénysugarak, amelyek ott ragyognak a hívő ember életének mélységei felett. Nagy dolog az, hogyha Jézus fényére rátalálunk. Pontosítanom kell, hiszen nem mi találunk rá a világosságra, hanem a világosság talál ránk. Jézus megy, hogy a sötétségbe elvigye a világosságot. És Jézus jön, hogy a mi sötétségünkbe elhozza a világosságot.

Hányan élték át, hogy sötét gondolataik között meghallottak egy jézusi szót, biztatást, vagy a Szentlélek eszükbe juttatott egy valamikor régen a hittanórán, konfirmáción tanult ígét, éneket, és fény gyúlt a sötétségben.

Jézus Krisztus ma is a világ világossága, és az ő fényét nem tudja kioltani semmiféle sötétség. A világosság eloszlatja a sötétet, de fordítva ez nem igaz, a sötétség nem oltja ki a világosságot. Aki nem hiszi, próbálja ki. Ha egy sötét szobában meggyújtjuk a villanyt, világosság lesz, eltűnik a sötétség. De ha ég a villany, hiába teszünk bármit, nem lesz sötétség.

Van világosság, amely elűzi a sötétséget, van fény, amelyik bevilágítja az életet, és ez a világosság és fény Jézus Krisztus. Jézus a világ világossága. Őbenne van jelen közöttünk ma is Isten országa. Ő jön hozzánk ígéjével. Szavai ma is ragyognak a sötétség felett, és nekünk mondja, a mi életünk fölött is: Aki hisz énbenem, az nem jár többé a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. És ha hittel hallgatjuk, fogadjuk ezt a szót, akkor mi is megéljük a csodáját, hogy eltűnik életünkben a sötétség, és lesz világosság.

Múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.

Ámen!